

NEYİN UÇTUĞU/ UÇACAĞI BELLİ: ENFLASYON!

Sözlüklerde “fiyatlar genel düzeyinin sürekli ve hissedilir artışını ifade eden bir durum” olarak ifade edilen enflasyon, çoğunluğun “pahalılık” olarak bildiği bir kavram ve sözlük anlamından çok yaşamdaki karşılığı önemli.

Dövizin lira karşısında değer kazanmasıyla enflasyon

nun hızla arttığı ve daha da artacağı “herkesin bildiği bir sır”. Sanayide ve tarımda ithal girdi kullanılması, döviz artınca otomatikman enflasyonun artmasına neden oluyor. Londra merkezli araştırma kuruluşu Capital Economics, doların daha da yükselerek 7.50 TL seviyesini bulacağı görüşünde. Bu

aynı zamanda zaten bir türlü kapatılmayan cari açığın daha da büyüyeceği anlamına geliyor. Bu da Türkiye’nin varsayılan büyüme (siz isterseniz ona “uçma” deyin!) oranlarının buharlaşmasından başka bir anlam taşıyor!

Dövizdeki artışın önüne geçebilmek için Merkez Bankası’nın faiz artımına gitmesi kaçınılmaz; ama bu konuda yakın geçmişte yaşanan tartışmalar ortada. Yani tam bir “yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal” durumu söz konusu AKP hükümeti için.

Bir “uçuş”un değil ama bir çöküşün emarelerinin ortaya çıktığının görülmesi için daha ne gerekiyor?!

EDİTÖR

ÇÖKÜŞTEN ÇIKIŞ-II

Bugünkü de dahil, tüm krizlerin temel nedeni ne, ana kaynağı nedir? Kaynak bir değil çok daha fazla. Onun, Türkiye teknelci kapitalizminin 70’li yıllardan beri, kısa aralıklarla tekrar tekrar ortaya çıkan, ama her seferinde bir öncekinden daha şiddetli gerçekleşen krizlerin belli başlı bir kaç nedenine başlıklar halinde değinmekle yetinelim.

Bu nedenlerin başında Türkiye teknelci kapitalizminin yapısı geliyor. Özü şudur: Özellikle 60’lı yıllardan itibaren şekillenen Türkiye sanayisinin yapısı emperyalizme göbekten bağımlıdır. Bu bağımlılık, esas olarak teknolojik bağımlıdır. Sanayi, yarı-mamul madde ihtiyacını emperyalist ülkelerden karşılamak zorundadır.

Bunu anlamayan darkafalılara basit bir ipucu: Türkiye’nin sanayi üretiminin artması daima ithalatının da artmasına yol açmıştır. Örneğin, Türkiye’de üretilecek bir otomobilin motoru ithal edilmek zorunda. Roketsan’ın teknolojisinin Almanya’dan geldiği bilgisi basına yeni düştü vb vb.

Tarım, özellikle 12 Eylül faşist darbesinden sonra, emperyalistlerin dayattığı koşullar sonucu zamanla bitirildi. Örneğin, Türkiye’nin buğday ithal etme noktasına gelmesi, ne dinci faşist iktidarın ne de onun başındaki adamın tercihidir. Hayvancılığın öldürülmesi vb vb keza aynı neden ve süreçler sonucudur.

90’lı yıllardan itibaren emperyalist sermaye, tüm bağımlı ülkelerde olduğu gibi Türkiye’de de ekonomik ilhak sürecini başlatmıştır. Söz konusu döneme kadar klasik yöntemlerle bağımlı ülkeleri sömüren emperyalistler, içine girdikleri bunalımın da etkisiyle, bunalımın yükünü bağımlı ülkelere yıkmak için, bağımlı ülkelerin ekonomilerini kendilerine katmaya, ilhak etmeye başladılar.

MÜCADELE BİRLİĞİ

11 Ağustos 2020 - 082 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

AKDENİZ’DE ŞANTAJ SAVAŞI

Yine deniz sınır hamleleri, yine gerilim... Dar alanda bu kadar gerilim politikasının sürdürülebilirliği yoktur. Hele de çok sayıda kuvvetin sıkıştığı bir alanda gerçekleşiyorsa! Şu sıralar Doğu Akdeniz, neredeyse Basra (Fars) Körfezi’ni geride bıraktı yığılan kuvvet ve karşılıklı hamlelerin yarattığı gerilim konusunda.

Merkel aracılığıyla daha önce düşen Ankara-Atina gerilimi, Mısır ile Yunanistan’ın imzaladığı deniz sınırı anlaşmasından sonra yeniden yükseldi. Türkiye önce Barbaros’u gönderdi araştırma yapmaya. Sonra yeniden Oruç Reis’i. Daha önce ara verilen Meis bölgesinde yeniden arama faaliyetlerine başladı. Oruç Reis’e savaş gemileri ve SİHA’lar eşlik ediyor!

Hem Savunma Bakanlığı, hem Dışişleri bu konuda açıklama yaptı. Dışişleri Bakanlığı tehdit tonundaki açıklamasında “Türkiye kendisine karşı

oluşturulan şer ittifaklarını yerle yeksan edecek kudret ve kararlılık ile imkan ve kabiliyetlere sahiptir. Öte yandan bölgedeki askeri varlığımız, herhangi bir tırmanmaya yol açma hedefi taşımamakta olup, tamamen, gerekmesi halinde meşru savunma hakkını kullanmaya yöneliktir. Sivil bir gemimize askeri müdahalede bulunulmasına tabiatıyla izin verilmeyecektir.” dedi.

Yunanistan Dışişleri ise “şantajı kabul etmiyoruz, egemenlik haklarımızı koruyacağız” çıkışı yaptı ve ardından Türkiye’yi “bölge barışı ve güvenliğini

baltalayan yasadışı faaliyetlerine derhal son verme”ye çağırdı.

Miçotakis Türkiye’yi NATO’ya “şikayet etti”. NATO Genel Sekreteri “Bugün Doğu Akdeniz’deki durumla ilgili olarak Yunanistan Başbakanı Kiriakos Miçotakis ile konuştum. Durum müttefik dayanışması ruhuyla ve uluslararası hukuka uygun biçimde çözülmeli” sözleriyle ortaya karışık bir açıklama yaptı.

RTE de bunu takiben hem tehdit hem uzlaşma içeren konuşmasını yaptı: “Bizi sahillerimize hapsedme girişimine rıza göstermeyeceğiz. 2

“Dosya Derhal Bozulmalı”

Savunmaya Özgürlük Koordinasyonu, bir kez daha ölüm orucundaki iki avukatın durumuna dikkat çekmek için Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi önünde toplandı.

Eylem sırasında konuşan ÇHD İstanbul Şube Sekreteri Çiğdem Akbulut, Timtik ve Ünsal’ın tedavi amaçlı hastanede olduğunu hatırlattı; arkadaşlarının müdahaleyi kabul etmediğini ve adil yargılama talepleri olduğunu söyledi.

Her iki avukatın 11 gündür pandemi hastanelerinde tutulduğu tepkisinde bulunan Akbulut, “Hem enfeksiyon hem de Covid-19 riski altında boşuna tutulmaktadır. Bu hastanelerde bulunmaları sağlıkları için uygun değildir” dedi.

Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal için avukatların Anayasa Mahkemesine (AYM) tedbir talebiyle başvurduklarını be-

lirterek Yargıtay’dan dosyaları incelemesi istendi. Akbulut, “Adli tatile bakılmaksızın bir an önce dosyanın incelenmeye almasını istiyoruz. Bu dosyanın bozulmasını istiyoruz” dedi.

EDİTÖR

ÇÖKÜŞTEN ÇIKIŞ-II

Baş tarafı 1. sayfada

Emperyalizmle ilişkilerdeki değişim ve dönüşümü anlama yeteneğinde olmayan darkafalı yaklaşım sahiplerine anlayacakları bir örnek: Özellikle 90'lı yılların ortalarından itibaren emperyalist sermaye grupları Türkiye'deki banka, şirket ve hatta geniş toprakları ya tümünden satın almaya başladılar ya da ortak oldular. Halkın deyimiyle söylersek, "deveyi hamuduyla birlikte yutmaya başladılar."

Parantez açıp bir hatırlatma yapalım: Özal'ın "devlet küçülüyor" demagojisi altında fabrika ve büyük şirketleri, işletmeleri yerli ve emperyalist tekellere "beleşe" peşkeş çekmeye başlaması buydu. Aslında, süreç, 1980 24 Ocak kararlarıyla başlamıştı. Ancak meyvelerinin gözle görülür hale gelmesi için 90'lı yılları beklemek gerekti.

Emperyalist sermaye, bunların dışında, kapitalistlerin birbirlerini soyduğu, borsada da etkilidir. Duruma göre spekülasyon yapmak, borsayı manipüle edecek yöntemlere başvurmak emperyalist mali sermaye için vaka-i adiyedir. Bunlar yapıldı ve bugün fazlasıyla yapılıyor. Tek tek ele alındığında her emperyalist mali sermaye grubunun amacı, zaten üretilmiş ve el konulmuş bulunan artı-değer kütlesinden mümkün olduğunca fazla payı mideye indirmektir. Borsa bunun için mükemmel araçtır. Borsaya "yabancı sermaye" giriş çıkışı budur. Borsa, kapitalizmin krizlerinin serasıdır.

Tıpkı insanların kendi tarihlerini kendilerinin yapması ama bunu istedikleri koşullarda değil, kendilerini içinde hazır buldukları koşullarda yapmaları gibi, burjuva hükümetler de kendi politikalarını kendi arzu ettikleri koşullarda değil önlerinde hazır buldukları koşullarda uyguladılar. Bu koşullar nesnel koşullardır. Değiştirilmeleri burjuva hükümetlerin, ne kadar baskıcı, terörist, eli kanlı olursa olsun, burjuva hükümetlerin elinde değil.

Bu nedenle "18 yıldır ekonomiyi üretim ekonomisine dönüştüremeyen bir siyasi kadronun" eleştirisi boş bir söz yığındır. Sermaye çok az elde biriktikçe ve yoğunlaştıkça sermayenin üretimden kaçarak asalaklaşması kapitalizmde bir yasadır. Ne Türkiye'ye ne de dinci faşist iktidara özgü bir durumdur. Asalaklaşma, kupon kırparak servetine servet katma, üretimden kaçma yüzelli yıldan fazla bir zamandır, sermaye birikimine bağlı olarak, kapitalist üretim

biçiminin bir özelliği haline gelmiştir. Bu anlamda kapitalist temel üzerinde kaldıkça eleştiriyi yapanların dahi bunu yapmaları mümkün değil.

Şüphe yok ki, her burjuva hükümet izleyeceği politikalarla kapitalist ekonomi üzerinde etkiye bulunabilir; bulunur da. Ancak bu etki kapitalist üretimin, kapitalist sermaye birikim sürecinin tersi yönünde olamaz. Hükümetlerin krizler üzerindeki etkisi, hızlandırıcı ya da geciktirici olmakla sınırlıdır; hiç bir burjuva hükümet kapitalizmi krizlerden koruyamaz; kapitalist temel üzerinde bunu yapmaya kimsenin gücü yetmez. Tersiyse, kapitalizmin krizleri, bunalımları diye bir şey olmazdı.

Bugünkü de dahil, kapitalizmin krizlerinden kurtuluşun, çıkışın yolu, kapitalist üretim biçimine ve onunla birlikte emperyalist sermayeye bağımlılığa bir devrimle son vermektir. Onun için eleştiriler, "tek adam rejimi" gibi yavanlıklara değil, sömürü düzeni üzerine, burjuva egemenlik üzerine yöneltilmeli ve kitlelere düzeni bir devrimle yıkma çağrılarını yapılmalı.

"Tek adam rejimi" ya da "çok adam rejimi" farketmez, kapitalizm kriz üretmeye, krizlerle halkları daha fazla yoksullaştırmaya devam edecek.

Kitlelere devrim çağrısı yapmak, soyut ve sonuçsuz bir çaba mı? Tam tersine, kriz dönemlerinde tek somut, bilimsel, kitlelere harekete geçirici çağrı budur. Kapitalizmin bunalımları, krizleri devrimlerin kuluçka yatağıdır. Kapitalizmin bunalımları, krizleri ne kadar gerçek ise, devrimler de o kadar gerçek hale gelir. Bugün böyle bir süreçten geçiyoruz.

Türkiye tekeli kapitalizmi, burjuva egemenlik bir çöküş sürecinden geçiyor. Bu çöküş sürecinden emekçi sınıfların çıkarına uygun tek çıkış yolu bir toplumsal devrimdir. Burjuva düzen, burjuva egemenlik, kriz ne derece şiddetli olursa olsun, kendiliğinden yıkılmaz; sermaye sınıfı "biz bu işi beceremedik" deyip taşı tarağı toplayıp çekip gitmez. Bir ayaklanmalar dizisiyle, bir devrimle yıkılmadıkça burjuva egemenlik, kapitalist sömürü düzeni yıkılmaz.

Fakat bu ne kadar doğruysa kapitalizmin krizlerinin onu yıkacak tüm öğeleri bir araya topladığı, biriktirdiği ve devrimin koşullarını olgunlaştırdığı da o kadar doğrudur.

Burjuva düzen bir çöküş yaşıyor. Bu çöküş, oradan devrimci çıkış yolunu da bize veriyor.

AKDENİZ'DE ŞANTAJ SAVAŞI

Baş tarafı 1. sayfada

Gelin Akdeniz'deki tüm ülkeler olarak bir araya gelelim. Herkesin hakkını koruyan bir formül bulalım. Ülkemizi bu çağrısına kulaklarını kapatanlar güçlerinin yetmeyeceği girişimlerle kendi geleceklerini karartıyorlar. Anlaşmazlıkların hakkaniyet temelinde çözümünü için biz her zaman varız. Bu konuda sağ duyu hakim olana kadar Türkiye olarak kendi planlarımızı uygulamaya devam edeceğiz.

Ankara uzun süredir fiili askeri hamlelerle tehdit eşliğinde bir diplomasi yürütmeye (dayılanma diplomasisi) çalışıyor. Her defasında sahaya ciddi askeri güç yığarak muhataplarından koparabileceğinin azamini koparma amacı güdüyor. Bu, eşikte/sınırdaki bir kuvvet politikasıdır. Sıcak çatışmanın

hemen eşliğinde bir el yükseltme diplomasisidir. Öyle ki, muhataplar gerekli karşılığı vermek istediklerinde kimi sıcak çatışmaları (hatta yerine göre belirli ölçekte bir savaşı) göze almak zorunda kalırlar. Böylesi durumlarda kar zarar hesapları yapılır. Çoğu zaman o son adımı atmanın yaratacağı zarar daha büyük olduğundan, belirli tavizlerle uzlaşma masasına oturulur.

Belirli güçlerdeki muhataplara karşı etkili olabilecek bir yöntem. Ama bir tarafta sahada kendisi kadar "deli" rakipler, diğer tarafta kendinden daha büyük ekonomik ve siyasi gücü olanlar işin içine girince, Ankara'nın bu bayat oyununun başarı şansı sıfıra yakın bir düzeye iniyor. Üstelik ekonomisi tam bir felaket dönmüş, çöküş yaşanmakta. Her askeri hamle ciddi, çok

ciddi külfetler getiriyor. Bu haliyle dayılanmanın/efelenmenin kof olduğunu artık herkes görüyor, anlıyor.

Doğu Akdeniz'deki bu diplomasi oyununda işler "Kandıralı sen de dur" aşamasına geldi artık. Türkiye ne bu "diplomatik oyunu" taşıyabilir daha fazla, ne onu destekleyecek askeri hamleleri sürdürebilir. "Kendi küçüklüğünün farkına var"ması istenen Birleşik Arap Emirlikleri'nin anlı şanlı Ankara ile alay eder açıklamalarını başka neye yorar ki insan! Oyun sahası bozuluyor, artık hamle yapmak güçleşiyor. Hala bu bayat oyunu oynamakta ısrar ederse Türkiye, hiç hesapta olmayan kazaların çıkması artık an meselesidir. Bunca efelenmenin sonucu mahallede esaslı bir kötek yemektir. İşler artık buraya varmış bulunuyor.

HDP'ye Saldırı

HDP Bakırköy İlçe binasına sabah 04.00 civarında saldırı düzenlendi. Saldırıyı gerçekleştiren bir kişi gözaltına alındı.

Saldırıyı gerçekleştirenlerin ilçe binasının kapı ve camlarını taşla kırdığı ve kapı önüne tuvaletini yaptığı öğrenilirken, saldırganlardan birinin gözaltına alındığı ve savcılığa çıkarılacağı söylendi.

HDP İstanbul İl Örgütü, Bakırköy'deki parti binasına yapılan taşlı saldırıyı yapılan bir açıklama ile protesto etti. "Faşizme Karşı Demokrasi Mücadelesi Devam Edecek" pankartı açılan eyleme HDP yönetici ve üyeleri ile siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinden temsilciler katıldı.

Bakırköy İlçe Eşbaşkanı Ferdi Yamar, söz konusu saldırının sadece partilerine değil, saldırının demokrasi güçlerinin kararlı duruşlarına karşı yapıldığını ifade etti.

HDP İl Eşbaşkanı Erdal Avcı ise, HDP'nin AKP-MHP ortaklığına karşı en dirayetli karşı duruş sergileyen parti olduğu için saldırıya uğradığını söyledi.

Saldırının bir "yönlendirme" sonucu olduğu ifade eden Avcı, yaşanan saldırının hafife alınmayacak derecede

derinlikli olduğunu ifade etti.

HDP İl Eşbaşkanı Elif Bulut ise partilerine yönelik saldırılara karşı duracaklarını belirterek, bu tür saldırılara karşı bir arada durmanın önemine dikkat çekti.

Bulut, "Biz herkes için mücadele ediyoruz. Bugün bize yapılan bir başka saldırıya yapılabilir. Bundan ses çıkarılmadığı takdirde birileri bundan beslenir. Faşist iktidarlar her zaman sessizlikten güç alır. Biz halklar olarak ne sesimizi kısarız ne mücadelemizden geri dururuz. Mücadele gelenekleri ile birleşmiş ve büyümüş bir parti olarak mücadelemizi daha da büyüteceğiz" dedi.

Açıklama alkış, zılgıt ve sloganlarla son buldu.

Bu esnada gözaltına alınıp savcılığa çıkarılan saldırgan, HDP ilçe binasına 200 metreden fazla yaklaşmaması ve hafta bir gün karakola imza vermesi kararı ile serbest bırakıldı.

Minsk Sokaklarındakiler Kim?

Baş tarafı 4. sayfada

Cumhuriyetler içerisinde buna en mesafeli duran Beyaz Rusya idi. Alın size emperyalistler açısından bir büyük günah daha!

Beş yıl önceki seçimlerde Lukaşenko %83 oy ile kazandı. Lukaşenko bağımsız aday idi. Parlamento seçimlerinde ise parti olarak birinci gelen Komünist Partisi yalnızca %7.4 oy alırken, bağımsız adaylar %67 oy aldılar. Bu durum eski Sovyet döneminin temel özelliğidir. Normalde partiler seçimlere girmezler. Bireyler girer. "Tek parti seçimi" denen şey emperyalistlerin bir uydurmasıdır. Sosyalist temsil kurumlarında partilere yer yoktur. Partili veya partisiz insanlar vardır kurumlarda.

Protestoculara gelince... Onların yeminli anti-komünist, emperyalist yağmacıların basit bir aparatı olduğuna zerre kadar kuşku yok. Minsk sokaklarında tantanayla devasa protestolar diye pohpohlanan hareket, bu yağmacıların, bu insanlık düşmanlarının rejisörlüğünde gelişmektedir. Denecektir ki içerde şartlar buna uygun olmasa böylesi hareketler olmaz. Doğrudur. Nesnel şartlar elvermediği sürece bu türden "kalkışmalar" olmaz. Ama bahsettiğiniz "nesnel şartlar", ülke içinden ziyade, tüm dünyayı ahtopot misali saran emperyalist sermayenin bizzat kendisidir, onun savaş örgütleridir, istihbaratıdır, STK'larıdır. Ülke içinde yeterince güçlü olunamayan her ortamda bu devasa yapı, şu ya da bu ölçüde bu türden "kalkışmalar" yaratmaya muktedirdir. Sınıf savaşı dediğiniz olgu, bu yönüyle de küresel bir arenada gerçekleşir.

Evet şartlar mevcut değilse hiçbir güç, en azından içerde bir genel hareket yaratamaz. Bırakın Beyaz Rusya'yı. Herhangi bir sosyalist ülkede, proletaryanın iktidarda olduğu bir ülkede bile, uluslararası karşı-devrimin ülke içinde toplumsal bir dayanağı yok mudur? Devrim olunca tüm kapitalist unsurlar, maddi ve manevi olarak buharlaşır mı?

Ezcümle... Minsk'te "diktatörlük karşıtı eylemler" olarak gördüğümüz protestolar, gerici karakterde eylemlerdir. Hiçbir hal ve şartta desteklenemez. Lukaşenko veya Beyaz Rusya? Tüm Sovyet coğrafyasında olduğu gibi, tek çıkış yolu, Sovyet iktidarının (kuşkusuz günümüz koşullarında bir Sovyet iktidarının) inşasından geçmektedir.

Sinan KALELİ

¹Altını çizerek söyleyelim, Polonya, on yıllardır anti-komünizmin ana üssüdür, her tür girişimin aktif destekçisi, savaş kıskırtıcısıdır; şahinlerin şahinidir bu alanda. Avrupa'daki anti-komünist karar tasarılarında herkesten önce Polonya burjuva yönetimini görürsünüz.

Lübnan Halkı Devrim İstiyor!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, 10 Ağustos günü yazılı bir açıklama yaparak "Lübnan Halkı Devrim İstiyor!" dedi.

"Devrim isteyen iktidara yürü-meli. Çünkü bir devrimin ilk, kesin ve tartışmasız işareti egemen sınıfı devirerek önce politik iktidarı hemen arkasından ve bir ölçüde onunla birlikte ekonomik iktidarı ele geçirmektir.

Lübnan Komünist Partisi'nin son çağrısı, bu konuda umutları artırmaya başladı" denilen açıklamada LKP ve Lübnan halkı için şunlar söylendi:

"Lübnan'da Lübnan Komünist Partisi'nin emekçi sınıfları ve devrimci demokratik güçleri 'katil rejimi devirmeye çağır' ması Lübnan bunalımında yeni bir aşamaya işaret ediyor. Dine kadar sadece burjuvazinin çeşitli fraksiyonları sahnede görülmüyorlardı.

Şimdi proletarya ve müttefikleri gövdelerini göstermeye başlıyorlar. Komünist Parti'nin çok doğru biçimde işaret ettiği gibi, 'halk olarak tarihi bir dönüm noktası' ndalar. Bu tarihi dönüm noktasında proletaryanın önderliğinde burjuva egemenliği yıkarak emeğin iktidarını kurmak tarihsel bir görev ve sorumluluktur.

'Hepsi demek hepsi demektir' Lübnan emekçi halklarının aylardır süren ayaklanmanın daha başlarında bayraklarına yazdıkları bu slogan şimdi ete kemiğe bürünme noktasına gelmiştir. Lübnan emekçi sınıfları, işçi sınıfının önderliğinde asalak sınıfın bütün kesimlerini alaşağı etmek ve kendi iktidarını, emeğin iktidarını kurmak için ileri atılmalıdır.

Lübnan Komünist Partisi, ayaklanma dalgalarının bitmediğine ve bir sonraki dalgasının örgütlenmesine hazırlık için mücadele hattı ve program oluşturma gereğine işaret ediyor".

Açıklamanın devamında Lübnan emekçi halklarına şu önerilerde bulunuyor:

"Geçici Devrim Hükümeti ve bu hükümetin alacağı devrimci önlemleri kısa, öz, kolaylıkla anlaşılabilir bi-

çimde ilan etmek Lübnan işçi sınıfının ve emekçilerinin, yoksullarının Komünist Parti etrafında birleşmelerinde belirleyici olacaktır.

Çünkü Lübnan emekçi sınıfları bir yıla yakın bir zamandır bir devrim istiyorlardı, bunun için ayaklanıyorlardı. Büyük patlamanın emekçi sınıfların yaşamında yarattığı büyük yıkım toplumsal devrimi bir zorunluluk haline getirdi.

Lübnan ancak bir toplumsal devrimle kurtulabilir; yaşama dönebilir; ayakları üzerinde durabilir.

Bunun koşulları fazlasıyla var. Burjuva hükümet çözüle çözüle dağıldı ve sonunda istifa etti. Lübnan'da burjuva egemenlik, burjuva devlet dağılmış durumda. Ne devlet organları var ortada ne de hükümet var artık. Tüm sınıflar kendi çıkarlarına uygun bir çıkış yolu arıyorlar. Ortada tam bir devrimci durum var.

Lübnan Komünistlerinin son derece kararlı biçimde ileriye atılmaları onlara emekçi sınıfların enerjik desteğini kazandıracaktır.

Lübnan halkı burjuva sınıf ve emperyalistler tarafından soyulup soğana çevrilmiş, aç, yoksul, işsiz bırakılmış, sefalet içinde bir yaşama mahkum edilmiştir. Bunun sorumlusu burjuva egemenlik, kapitalist sistemdir.

Lübnan halkı, şimdi kendisini bu sefalet içinde yaşama mahkum eden burjuva egemenlikten ve kapitalist sö-

mürü sisteminden tam, kesin ve sonuna kadar kurtulma şansını yakalamıştır.

Lübnan Komünistleri, Lübnan Komünist Partisi, emekçi sınıflar adına bankalara, fabrikalara, toprağa, burjuva sınıfın elindeki tüm zenginliklere el koyacağını ve iktidara geçişinin ertesi gün yoksulların yaşamında bir düzelme gerçekleştireceğini ilan ederse, sadece Lübnan emekçilerinin değil tüm dünya emekçilerinin kesin ve sarsılmaz desteğini arkasında bulacaktır.

Lübnan halkı, burjuva güçler tarafından dinsel, mezhepsel temellerde bölünmüş, ulusun birliği ortadan kaldırılmıştır. Dağılan burjuva egemenlik ve ortaya çıkan devrimci durum bu birliği proleter temelde yeniden kurmanın da koşullarını yaratmıştır. Komünist Parti'nin işaret ettiği yeni 'ulusal bağ' işte bu temelde, tüm iktidar ele geçirilerek kurulabilir."

Açıklama, Lübnan halkına şu çağrı ile sona eriyor: "Sadece emeğin iktidarını, proletaryanın önderliğindeki bir halk iktidarını ifade eden Geçici Devrimci Hükümet ve bu hükümetin program olarak bankalara, tekellere, büyük şirketlere, toprağa, emperyalist mali, ticari ve finansal şirketlere el koyacağını ilan etmesi... Lübnan'ın kaderini işte bu adımlar tayin edecektir.

Lübnan tarihsel bir dönüm noktasından geçiyor. Bu dönüm noktasında zafer Lübnan işçi sınıfı ve emekçilerinin olacak!"

Cargill İşçileri Yeniden Eylemde

Cargill işçileri pandemi süreci nedeniyle ara verdiği eylemine 10 Ağustos itibarıyla fabrika önünde devam ediyor.

Bursa Orhangazi'de faaliyet gösteren nişasta bazlı şeker üreticisi olan ABD merkezli çokuluslu şirket Cargill'de çalışırken Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için 17 Nisan 2018'de işten atılan 14 işçi, 839 gündür haklarını aramaya devam edi-

yor. İşçiler, açtıkları işe iade davalarını kazandı. Mahkemede Cargill'i kötü niyet tazminatına mahkum etti, ancak mahkeme kararı hiçe sayıldı.

Cargill işçileri, fabrika önünde mücadeleyi sürdürürken, Ataşehir'de Palladium Tower'da bulunan Cargill Genel Merkezi önüne de gelerek geceli gündüzlü oturma eylemleri sürdürmüş, basın açık-

lamaları yapmıştı.

İşçiler, Covid-19 pandemisi nedeniyle ara verdikleri eyleme, saat 13.00'te çok sayıda sendika, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla gerçekleşen

basın açıklamasının ardından fabrika önünde yeniden başladı.

Cargill işçileri 839'uncu gününde mücadeleye devam ederken, emek dostlarının destek ve ziyaretlerini bekliyor.

Minsk Sokaklarındakiler Kim?

Her sakallı dedeniz değildir. Bu halk deyimini pek çok uluslararası olayda tekrarlamak zorundayız. Zira nerede sokaklarda protesto gösterileri görülse, pek çok sosyalist kesimde gösterilere sempati yaklaşımı peydah oluyor. Durumu her defasında yanlış olarak çözümleme yeteneği büyük hüner doğrusu!

Biz bu tür yaklaşımları mesela Hong Kong eylemlerinde gördük. Geçmişte çok daha vahim hataları emperyalizmin paralı askerleri UÇK'nin desteklenmesinde gördük. Çeçenya'da doğrudan dinci çetelerin (ki ABD aparatı vahabilerdi) desteklenmesinde gördük.

Emperyalistlerin "renkli devrimler" operasyonlarından sonra sık sık bu tür kitle hareketlerinin desteklenmesine tanık oluyoruz. El insaf!

Bu "kitle gösterilerinin" karşılardaki gücün niteliğini, durumunu tartışmak ayrı bir şeydir, bu güce karşı gelişen "kitle gösterilerini" desteklemek ayrı bir şey. Böyle bir politika güdererseniz, istisnasız tüm adımlarınızda emperyalistlerin "başarılı operasyonlarının" destekçileri konumuna düşersiniz.

Bir hatırlatma. Ukrayna'da Maydan gösterileri bizde hatırı sayılır bir yelpaze tarafından desteklendi. Sempati gösterildi. Kimdi bu gösterileri organize edenler? Merak ediyorsanız Odessa'da sendika binasındakileri diri diri yakan, baltalarla doğrayanlara bakın. Nazi işbirlikçisi Banderacıların her yerde hazır ve nazır oluşuna bakın. Bu eylemler sonucunda kurulan neo-nazi cuntaya bakın. Hiç mi bir şey öğrenmiyorsunuz tarihten ve olaylardan! Ve tersten, böylesi insanlık düşmanı güruhu desteklemiş olmaktan hiç mi yüzünüz kızarmıyor!

Burada mesela "yetmez ama evet"çilere ağız dolusu sayıp dökmeyi biliyor herkes. Ama "Radio Liberty"nin, CIA'nin, Sorosgillerin organize ettiği, içinde her tür neo-nazi oluşumun ve bilumum "batı değerlerini sahiplenen"lerin toplandığı gösterileri, hatta isyanları desteklemeyi normal sayıyorsunuz!

Bir hareketin içeriğini ne ile belirliyorsunuz? Soyut "özgürlük" söylemlerine bakarak mı? Örgütlü bir küçük çekirdeğin sürüklediği biraz daha geniş "halk kitlesinin" oluşu mu "demokrat" yapıyor o hareketi? Zira devrimciler, tüm dünyada Leninistler de "örgütlü çekirdeğin sürükleyiciliği"ne dayanır malunuz.

Hareketin neye karşı olduğu, neyi amaçladığı, hangi dinamiklerin etkin olduğu, hangi saiklerin hareketi tetiklediği, etkin siyasal güçlerin durumu/niteliği... bunlar yok mu hesap kitaplarımız içinde?

Beyaz Rusya'daki duruma gelelim. Seçim oldu. Lukaşenko'nun %80 oy aldığı açıklandı. Ortalık karıştı! Haberler bu şekilde veriyor. Peki böyle mi oldu?

Öncelikle, seçim üzerine uzun uzun gevezelik edecek değiliz. Hiçbir hilenin de diyelim seçimleri kaybeden

Lukaşenko'yu %80'e taşıyıp, seçimleri kazanan Svetlana Tihanovskaya'yı %9.9 gösterebileceğini düşünmüyoruz. Sorun da zaten sandık durumları değil. Bir sistemi değiştirme, devirme ereğiyle hareket eden bir gücün böyle sandık oranlarına takılıp kalmasını asla doğru bulmayız. Halkların "devrim hakkını" ödünsüz savunuruz. Ve bu devrim hakkı hiçbir şekilde sandıkla ölçülmez. Seçimlerde hile yapılmış, yapılmamış ayrıntılarına takılmaz. Geniş emekçi halk yığınları kendi iradesini sokakta ortaya koyar, devrim hakkını kullanır, yüzde bilmem kaç oy almış olursa olsun, bir yönetimi alaşağı eder. Tartışılacak yön bu değildir. Tartışılması gereken yön, "sokaktaki hareketin" siyasal niteliğidir, "devrim hakkını" kullanan emekçi yığınlar olup olmadığıdır.

Örnek olsun diye söyleyelim. Bolivya'da Morales (MAS) seçimleri kazandı, sokaklara çıktı muhalefet. Hile iddiaları ile gösteriler başladı. Gerçekten hile yapıp yapılmamasının zerre kadar önemi yok. Sonuçta sokakta göstericiler vardı. Ama bu göstericiler, muhalifler, karşı-devrimcilerdi. Zaten bir darbe planının bir adımını teşkil ediyorlardı. Morales diremedi. Darbeye boyun eğdi. Durum şu an malum.

Venezuela'da yıllardır ABD destekli karşı-devrim, her tür "kitle gösterisini" ve askeri girişimi kullanıyor. "Diktatör Maduro" yönetiminde Venezuela, "yoksulluktan ve özgürlük yoksunluğundan" inim inim inliyor! Üstelik "seçim sistemiyle oynadı", alternatif meclis oluşturdu... E, ne olacak şimdi?

Kuşkusuz bunlar için ironisi. Sonuçta sosyalist eğilimli Venezuela halkçı yönetimine karşı emperyalist saldırganlık, sabotaj biliniyor. O yönetime karşı gelişen "halk hareketi" gericidir. Bırakın desteklenmeyi, aktif olarak karşı çıkılmalıdır. Demokratik halkçı yönetimi koşullu desteklemek gerekir. Benzer durum Bolivya için de geçerlidir.

Ortada bu türden demokratik halkçı veya sosyalist yönetim yoksa... İşte işlerin karıştığı nokta burası. Çoğu kişi burada yönünü şaşırıyor. Ukrayna, Gürcistan, Ermenistan "renkli devrimleri" buna örnektir. Yahut bir dizi eski sosyalist ülkelerde dönem dönem meydana gelen gösteriler genel olarak bu kapsamdadır.

Dönelim Beyaz Rusya'ya. Seçimden men edilen adaylar, tutuklananlar... Doğrudur. Şu an %9.9 oy alan "emekli İngilizce öğretmeni" Svetlana Tihanovskaya da tutuklanan "muhafif youtuber adayın eşi" sıfatıyla tanıtılıyor.

Seçimlerden önce bizzat Avrupa basını "*Lukaşenko'nun seçimleri kazanmasına neredeyse kesin gözüyle bakılsa da, Batı basınına konuşan yorumcular Svetlana Tikhonovskaya ile somutlaşan bu atmosferin ülkede değişim talebini simgelediği*"ni yazıp çiziyordu. Yani daha seçimlerden önce Tihanovskaya'nın seçilme şansının olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Tişanovskaya, seçimlere birkaç gün kala "Bild" gazetesi üzerinden Almanya Başbakanı Mer-

kel'den yardım istiyordu. Şu halde "seçim hileleri" türünden şeyler değil burada söz konusu olan. Ki BDT gözlemcileri seçimlerin olağan geçtiğini rapor ediyorlar. Yani iş dönüp dolaşıp "değişim isteğine" geliyor.

Altını çizerek yineleyelim. Bolivya'da Morales, gerici OAS örgütünün raporları dahil, tüm gözlemcilerin "hile yok" dediği seçimlerde açık ara lider çıkmasına rağmen, bu türden "seçim protestoları" sonucu gelen darbe nedeniyle sürgüne gitmişti. Orada da asıl mesele "değişim isteği" idi. Soru şudur: Kimin "değişim isteği" ve ne yönde bir değişim?

Biz dünyaya liberal gözlüklerle bakmıyoruz. Şekilsiz bir demokrasi, değişim, ilerilik türünden yavan lapalara karnımız tok. Bizim için desteklenmesi gereken tek değişim, emekten yana olan değişimdir, emeğin iktidarından yana olan değişimdir. Bütün dünyadaki gelişmeleri de bu gözle okuyoruz. Dünya proletaryasının, işçi ve emekçilerin çıkarına olan hareketleri, "değişim isteklerini" destekleriz. Bunun dışında alabildiğine iki yüzlü bir şekilde "diktatörlüğe karşı" türünden maskelerle sokağa salınmış, emperyalist sermayenin örgenliklerince organize edilmiş, beslenmiş hareketleri, her kime karşı olursa olsun, asla desteklemeyiz, sempati duymayız, olumlu gözle bakmayız!

Eski Sovyet coğrafyasında ve tüm eski sosyalist ülkelerde şu ya da bu şekilde gerçekleşen "halk hareketlerinin" hemen hepsi, ABD-NATO merkezli hareketlerdir. Bunun aksini iddia eden, tek bir örnek olsun göstermelidir. Adım adım Rusya'yı kuşatma adına geliştirilen hareketlerdir. Bu coğrafyadaki karşı-devrimci ve gerici hükümetleri alaşağı etmeye kalkan bu hareketler, "Batı'ya tam entegrasyon" sağlayacak, emperyalist tam ilhak politikasının yürütücülüğünü yapacak parti ve grupları başa geçirmek için örgütlenip geliştirildiler. Hala da aynı mantıkla geliştiriliyorlar. Bu uğurda gerekirse Ukrayna'da olduğu gibi Banderacılar, neo-Naziler, katil sürüleri iş başına getiriliyor; kanlı darbeler düzenleniyor. Ve hepsinin ortak noktası, belirli bir şablona göre örgütlenen "sivil hareketler" üzerinden ilerlemek oluyor.

Beyaz Rusya'da seçimlerde en ufak bir başarı umudu taşıyorlardı. Bunu kendi yayınlarında da söylüyorlardı. Ama sonuçta "değişim isteği" var, değil mi? Bunun için planlar, yönlendirmeler, kampanyalar... her şey hazır.

Polonya'da¹ üstlenmiş "en geniş muhalif grup" Nexta, seçim öncesi "potansiyel göstericilere" adım adım ne yapmaları gerektiğini anlatan çağrılar yayımladı. Örneklerini tüm "renkli devrimler"de gördüğümüz "sivil hareket" talimnamesi bir nevi. Burada "potansiyel göstericiler" in önemli bir bölümü zaten bu organizasyonların elemanları. Yoksa siz bu gösterilerin kendiliğinden bir tepki-öfke ifadesi olduğuna mı inanıyordunuz! Göstericilerin bayraklarına bakın. Kraliyet bayraklarını görürsünüz.

Bir sonraki gösterilerde artık kraliyet bayraklarına AB bayraklarının eşlik edeceğine şüpheniz olmasın!

Seçim öncesinde, hatta uzun süredir Batı basının "gazeteci diline" bir bakın. Ülkeye dönük muazzam propaganda bakın. "Muhafiflerin" bizzat parasal ve her tür teknik ekipman olarak desteklenişine bakın. Ondan sonra da mesela bizde, emeğin mücadelesini yürütenler olarak kendi durumunuza, yaşadığınız zorluklara bakın. Varın "diktatörlüğe karşı haklı öfke"yi tüm bunlardan sonra düşünün!

Ayrıca, biz ne zamandan beri burjuva basının, sermaye dünyasının "değer yargıları" üzerinden dünyayı değerlendirir olduk? Hangi sosyalist ülke, komünist lider vardır ki bu aşağılık burjuva dünyanın övgülerine ve hoşgörüsüne mazhar olsun? Bu aşağılık "hür dünya" tarafından diktatör olarak suçlanmamış tek bir komünist lider tanıyor musunuz? "Vahşi diktatörlük" olmakla itham edilmeyen tek bir sosyalist ülke biliyor musunuz? 2011 Devrimleri süpürüp atıncaya kadar tüm Arap gericiği ile yağlı ballı olup, onlar hakkında tek kötü söz etmeyen bu "hür dünya"nın değerlendirmelerini ne zamandan beri eleştiririsiz kabul eder olduk? Bütün emperyalist metropoller emekçilerin bu ülkelerdeki "özgürlük" isyanlarıyla sarsılıyor, ama hala bu efendilerin göstermek istedikleri resmi hemen doğru kabul ediveriyoruz! Yarın Kore'de, Küba'da böyle bir şey gelişse aynı koroya katılacağız yani!

Beyaz Rusya, ilginçtir, Transnistria'yı ve Donbass'ı saymazsak, Sovyet modeline en yakın duran eski Sovyet ülkesi. Şaşırдыңız mı?

91'de Sovyetler, Yeltsin ve suç ortaklarıncaya anayasaya aykırı bir şekilde dağıtıldığında, tüm cumhuriyetlerde olduğu gibi aşağılık liberal karşı-devrimcilerce yıkıma uğratıldı Beyaz Rusya. Sovyetler Birliği'nin en gelişmiş tarım ve sanayi cumhuriyetlerinden biri olan Beyaz Rusya, üç yılda korkunç bir çöküş yaşadı. 1994 Mart'ındaki seçimlerde şimdiki başkan Lukaşenko seçimleri kazandı. Derhal kısmi değişiklikler yapılmış Sovyet anayasasının ülkenin anayasası olmasını sağladı. Sovyet döneminin sosyal güvenceleri yeniden yürürlüğe girdi. Liberal Şuşkeviç alçağının kamu mülkiyetini peşkeş çekme girişimleri derhal durduruldu. Ekonomi toparlandı. Lukaşenko'ya verilen destek, karşı-devrimin yarattığı yıkıma tepkinin ifadesiydi.

Emperyalistlerin hiç hoşlanmadığı bu "diktatörlük"ün suçu, işte buydu. Yıkımı durdurmak, ülkeyi yeniden toparlamak!.. Ama 15 cumhuriyetin güçlü ekonomik entegrasyonu üzerinde yükselen yapı, siyasal parçalanmışlık karşısında başarılı olamaz. Bütün eski Sovyet cumhuriyetlerinin yaşadığı ekonomik gerileme, bu durumun kaçınılmaz sonucudur. Siyasal bölünme ile bağları kopartılan iktisadi yapı, liberal alçakların talanlarıyla kötü ünlü oligarkların yarattığı bir döneme açtı kapıyı.